

Poslední cestující

Radůza

Autobus vypustil poslední cestující
rozlétli se do svých hnízd
proběhli městem, vedeni intuicí
jakobys v parku na psa hvízd
i já běžím nocí k misce s mlékem
ale ta je vzhůru dnem
milence slyším, v pokoji nedalekém
začínaj svou cestu dnem

Složili křídla a teď se k sobě tisknou
vyplašení holubi
měsíc jak křída točí mojí miskou
světlem zvoní do hlubin
a já běžím nocí, chci už domů
v ruce připravenej klíč
jenomže není kam a není komu
moje dveře už jsou pryč

Přeskočím bránu, podpatky večerních bot
zazněj jako velké třesk
možná jsem skočila zas na špatnou stranu
vůbec jsem neměla lízt přes
běžím nocí, sotva popadám dech
i tak mě nejspíš dožene
přiznat si musím, že to tak chci
jenže on mě ne